

ŠKOLA
PODPORUJÍCÍ ZDRAVÍ

světová
škola

Jaselský kurýr

Nejinspirativnější časopis roku - 2023

3. místo

redakce časopisu

JASELSKÝ KURÝR

5/2025 - 69. vydání

Obsah

Chcete se stát vodním záchranářem?	4
Potravinová sbírka.....	5
Na oběd s Honzou – pozvánka do jídelny Grohova	8
Úspěchy našich žákyň – 3. místo v basketbalové lize žen	10
Hrdinové mezi námi	13
Okénko šťastného učitele	15
MSR Slovenskej republiky Masters	22
Noční běh pro světlušku.....	24
Mediální hvězdy mezi námi – Vaši učitelé v TV	25
Literární soutěž – druhé místo.....	26
Úvahy o praxi.....	30
Zajímavý koníček – Volejbal.....	32
Můj nejzajímavější sportovní zážitek	34
Recepty s AI – Gordon Bleu s hranolky a domácí tatarkou	36
Medailonky sportovců – Terry Fox.....	39
Tipy na filmy a seriály	43
Tipy na (ne)povinnou četbu.....	44
Tipy na zajímavé aplikace.....	45
Hantec kolem nás – Voražené borec.....	46

Brněnské okénko	47
Tajemné předměty	48
Rébus	49
Vtipy pro lepší den	51
Křížovka	52
Zpátky do autoškoly	54
Poznej svého učitele	55
Mazlíčci Vašeho vedení	56
Poznej naši květinu	59
Kronika školy aneb co se událo ve škole za měsíc duben	60
Kde nás najdete?	107

Chcete se stát vodním záchranářem?

PRSA,

ale také kraul jsou důležité pro
vodního záchranáře.

LETNÍ SLUŽBA

Jednou z hlavních náplní
našeho spolku je služba
na 1. Novomlýnské nádrži
v naší nově zbudované základně.

VODNÍ ZÁCHRANNÝ SPORT

Naši členové se pravidelně
účastní soutěží ve vodním
záchranném sportu jak na republikové,
tak i na celosvětové úrovni.

ZAJIŠŤOVÁNÍ AKCÍ

Naše skupina se podílí na celé řadě
akcí jako jsou například
závody rychlostních člunů,
závody vodních skútrů a jetsurfů.

**Jestli se i TY chceš stát vodním
záchranářem, neváhej nás
kontaktovat.**

Vodní záchranná služba
ČČK Brno

vzsbrno

Monika Pisková
tel. 732 352 519

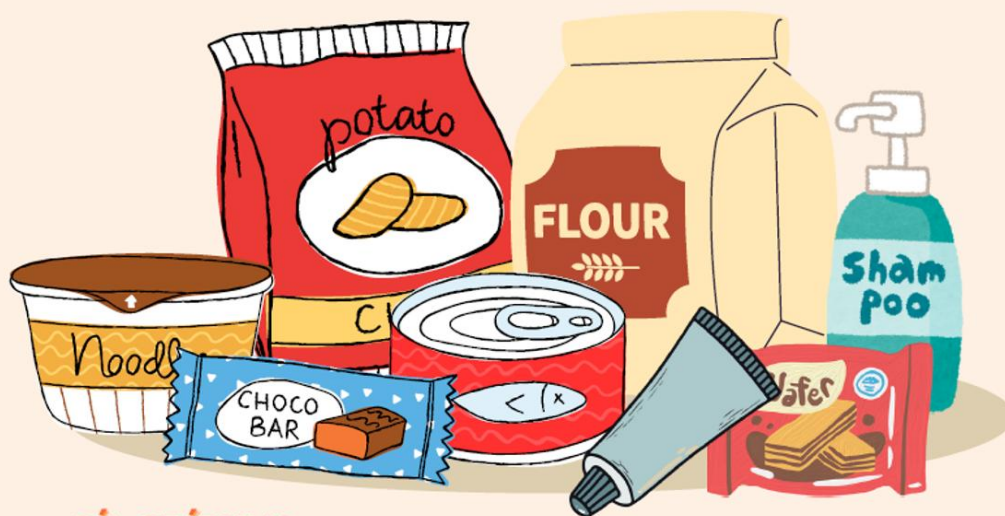
Střední zdravotnická škola Brno,
Jaselská, příspěvková organizace

SBÍRKA POTRAVIN

12. – 14. 5. 2025

10:20 – 10:40

CÍL SBÍRKY?

- SNÍŽENÍ PLÝTVÁNÍ
- POMOCT LIDEM V NOUZI
- ROZŠÍŘIT POVĚDOMÍ O DOBROVOLNICTVÍ

KDE?

 V SUTERÉNU ŠKOLY

CO PŘINÉST?

- DROGERIE
- TRVANLIVÉ POTRAVINY

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Dobročinná sbírka

cíle:

- pomoci lidem
- snížit plýtvání potravin
- rozšířit povědomí o dobrovolnictví

za pomoc dostanete
buchtu :D

co nosit?

- trvanlivé potraviny
- drogerie

proč přispět?

- pro pomoc lidem
- snížení plýtvání potravin

kde?

v suterénu školy

kdy?

12. – 14. 5. 2025
vždy o velké přestávce

Předem všem děkujeme za jakoukoliv pomoc!

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Potravinová sbírka

Kdy a kde?

12. – 14. 5. 2025
Vždy o velké přestávce
V prostorách školy
Jaselská 190/7

Co donést?

Můžete donést: trvanlivé potraviny, hygienické potřeby, ... cokoliv, co vám přebývá doma

Proč?

Pomůžeme lidem v nouzi
Zabráníme a snížíme plýtvání potravin

+ bonus: za darování je i sladká odměna:3

Plátek ze síha peledě s královskou porcí bramborové kaše a okurkovým salátkem

Brněnská variace na čínské kung pao s rýží na „divoko“

Výpečky z muflona se špenátovým mořem a šesti, možná sedmi bramborovými knedlíky a polité výpekem

Guláš z hovězí klišky a pouze třemi kopečky rýže

Úspěchy našich žákyň – 3. místo v basketbalové lize žen

Tereza Trávníčková (4C) a Valentýna Veselá (4L)

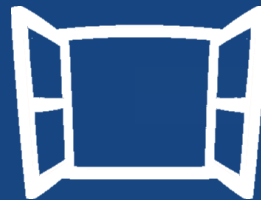

O jednom dubnovém víkendu jsem se zúčastnil motoakce v Renocar. Jedním z pozvaných byl i MUDr. Marek Dvořák, DiS. Pan doktor ukazoval základy první pomoci pro zákazníky zmiňené firmy. Mezi návštěvníky jsme byli i s Michaelou Ochotnickou ze 3C. Byli jsme vybráni, abychom si vyzkoušeli první pomoc v terénu. Zkoušeli jsme tamponádu rány, a poté jsme měli s panem doktorem modelovou situaci na resuscitaci zraněného. Byla to zajímavá zkušenost, která nám určitě pomohla dále rozvíjet naše vědomosti v oblasti našeho oboru.

- **Hit** měsíce dubna ... vystřiženo z překladu ... $2 + 7 = 2 + 6 = 8$

Číslo sem, číslo tam, co já s tím udělám. Škrtnu ne?

Kouzlo? A pak, že to není zajímavé. Hlídejte si svá čísla, prosím.

Spletete se na svém bankovním účtu, to teprve bude švanda.

- **Citátky:**

„Myšlení je nejtěžší práce, jaká existuje. To je pravděpodobně důvod, proč tak málo lidí myslí.“ [Henry Ford](#) (1863–1947) americký průmyslník.

„Pravé je jedno, pravděpodobné mnohé, falešné nemá hranic.“ [Giambattista Vico](#) (1668–1744) filozof, řečník, historik a právník z Itálie.

„Ten, kdo nerozumí vašemu mlčení, pravděpodobně nebude rozumět ani vašim slovům.“ [Elbert Hubbard](#) (1856–1915) americký spisovatel, nakladatel, výtvarník a filozof.
„Pravděpodobnost, že chleba spadne na koberec namazanou stranou, je přímo úměrná ceně koberce. Pravděpodobnost se dále zvyšuje, když je chleba namazán marmeládou z lesního ovoce.“ [Murphyho zákon](#).

„Ten, kdo řekl, že nezáleží na tom, jestli vyhrajete nebo prohrajete, pravděpodobně prohrál.“ [Martina Navrátilová](#) (1956) československá tenistka.

„Je to má stará zásada, že jakmile vyloučíte nemožné, všechno ostatní, co zbude, ať je to jakkoli nepravděpodobné, musí být pravda.“ [Arthur Conan Doyle](#) (1859–1930) skotský lékař a spisovatel.

„Pravda se liší od výmyslu tím, že výmysl musí být pravděpodobný. Pravda ne.“ [Mark Twain](#) (1835–1910) americký spisovatel.

„Odvaha se nachází na nepravděpodobných místech.“ [John Ronald Reuel Tolkien](#) (1892–1973) britský filolog a spisovatel, autor Pána prstenů.

PF: V osudí 4 koule $\begin{matrix} b \\ c \\ m \\ z \end{matrix}$ - vytáhneš jednou 2 z nich $(b, c) = (c, b)$

a) $\Omega = \{(b, c), (b, m), (b, z), (c, m), (c, z), (m, z)\} = K = \binom{4}{2} = \frac{4!}{2!2!} = \frac{4 \cdot 3}{2!} = \underline{6}$

b) jev B - bílá; $B = \{(b, c), (b, m), (b, z)\} = \underline{3}$
jev M - modrá; $M = \{(b, m), (c, m), (m, z)\} = \underline{3}$

c) $B \cap M = \{(b, m)\} = \underline{1}$; $B \cup M = \{(b, c), (b, m), (b, z), (c, m), (m, z)\} = \underline{5}$

PF: Hod 3X mincí $\begin{matrix} n \\ l \end{matrix}$ 2 možnosti $\rightarrow \Omega = \{(n, n, n), (n, n, l), (n, l, l), (l, l, l), (n, l, n), (l, n, n), (l, n, l), (l, l, n)\} = \underline{8}$

a) A - právě jeden líc $\Rightarrow A$:

Pravděpodobnosti

• četnost - kolikrát se přetáhne ... $n(\omega)$
• relativní četnost $\frac{n(\omega)}{n}$ - počet pokusů

PF: Hod kostkou ... $n=25$ krát $\rightarrow$

ω	1	2	3	4	5	6
$n(\omega)$	5	3	4	6	0	7
$\frac{n(\omega)}{n}$	0,2	0,12	0,16	0,24	0	0,28
$P(\text{Hod})$	%					

a) Hod mincí $= \frac{1}{2} = 50\% < \frac{n}{2}$
b) Hod kostkou $\rightarrow p = \frac{1}{6} \approx 0,17 = 17\%$
c) číslo větší nebo rovno 3 $\Rightarrow 7, 3, 4, 5, 6 \Rightarrow p = \frac{4}{6}$

5:25 = 0,2 = 20%
3:25 = 0,12 = 12%
4:25 = 0,16 = 16%
6:25 = 0,24 = 24%
0:25 = 0 = 0%
7:25 = 0,28 = 28%

A jak já říkám, žáci moji, „pravděpodobně, když se podíváš na věc, situaci, o které si myslíš, že dokonale znáš, jinak, posuneš se dál.“

- Velikonoční příběh:

... a tak jsem jel pro mámu věkem 77 let a s ní na pohotovost ke sv. Anně. Budovu jsem trefil. Parkoval jsem uvnitř areálu. Nic moc pak značeno, kam jít? To tam brblalo vícero lidí. Na příjmu sestra. Komunikace důležitá, včetně sdělení problému pacienta. To jsem se u mámy trochu držel, aby výstižně řekla. Sestra musí řešit všechny nálady světa, a že ji nemáte zrovna výbornou, když jste na pohotovosti. Doktoři a sestry se chovali nadmíru profesionálně, lidsky, empaticky. Přitom toho mají také nad hlavu. Postupně řešili případy. Byl tam i zafixovaný krvák s rozbitou hlavou. Děkuji sestrám a doktorům! Musím obdivovat danou práci a pomoc lidem.

- To můžu:

100 lidí 100 chutí, každý máme rádi to svoje. Nic se ale nemá přehánět. Znáte, kousnu, ulomím si čtvereček čokolády, za chvíli další, a pak další, koukám, že poslední řadu tabulek už nemá cenu schovávat, a dělám, že nic Tak z čeho jsem, a jak udělal? No, co to je za blivajz?

Trocha poezie:

Velikonoční nádivka – rohlíky v mlíku, kopriva, žloutky, uzený, sůl, pepř, prohřát
rukama, vyšlehat bílek a zapracovat – šup do trouby na 30 min. To je „žrádlo“.

Matematika

*Je to zápas, jehož vítěz její srdce získá,
i když pravděpodobnost je dost nízká,
s lidmi umí si být i dosti blízká
a v tu chvíli radost z ní tryská.*

*I když dotknout se všech snadno umí,
že je nedotknutelná, jak moře, lesy šumí.
Tok myšlenek v hlavě tíživ jí duní,
Bude někdo umět být s ní, u ní?*

*Melancholie ji od malička provází,
zda, právě ty, hrdina už přichází,
kousek po kousku tě pomalu nachází,
že najednou dává smysl, ti dochází.*

*Jak zříct se svého přání na vzdělání?
Ego, mysl, pocit, víra jí v tom brání,
ona srdce své a duši láskou chrání,
přidej se s ní k vesmírnému vykonání.*

- Kulturně-společensko-vzdělávací ples, akce:

Jako jediní zástupci naší fajně brněnské zdravotnické školy, SZŠ Jaselská, jsme se odvážili jít v Brně na speciální akci VIP s omezeným vstupem, v historické památkové budově „U kouřícího králíka“ vedle Mendláku na křižovatce šalin na Kři-

dlovické, významný kulturně-společensko-vzdělávací ples pro smetánku, velké osobnosti našeho malého Brna. Ve spodní části budovy je společenský sál, nad kterým voní káva s vlastní výrobou dortíků a zákusečků „SORRY – pečeme jinak“. Obohatili jsme tedy daný zážitek, pan učitel Jaroslav Mikryna o káfé, já učitel pan Michal Šťastný o čaj. Zkráceně pod záštitou vhodně zvolených přezdívek, pan kafičko alias **Franta Kocourek**

(<https://encyklopedie.brna.cz/home-mmb/?acc=profil-osobnosti&load=3765>),

(<https://www.cimrman.at/list.php?l=10>),

s panem čajíčkem **Járou Cimrmanem**, jakožto dvě celosvětově uznávané a známé osobnosti. Rozklikněte se a samy uvidíte. A v rytmu valčíku, básní a písní, filosofování, jsoucna, vědeckých odborných diskuzí, plynul večer. Obohaceni, nadšeni, spokojeni jsme počestně odcházeli domů. Děkujeme za přednášku pane Závíš.

Statistika nuda je, má však cenné údaje, neklesejme na mysli, ona nám to vyčíslí, je statisticky dokázáno, že matematika bude každá ráno, i když cesta je příliš dlouhá, prší, fouká, žák se těší, trochu zoufá a v hodině kouká.

- **Sezóna začala:** Nestůj a pojd' za všemi poklady světa, které nás čekají!

- **Moudro:** „Podívej se dál než na špičku svého nosu, pravděpodobně budeš mile překvapen. Zahod' mobil a jdi, komunikuj, řeš, bav se, žij bez I.A.“

Pro pobavení bez urážky s nadhledem, zasmějme se sobě i těm,

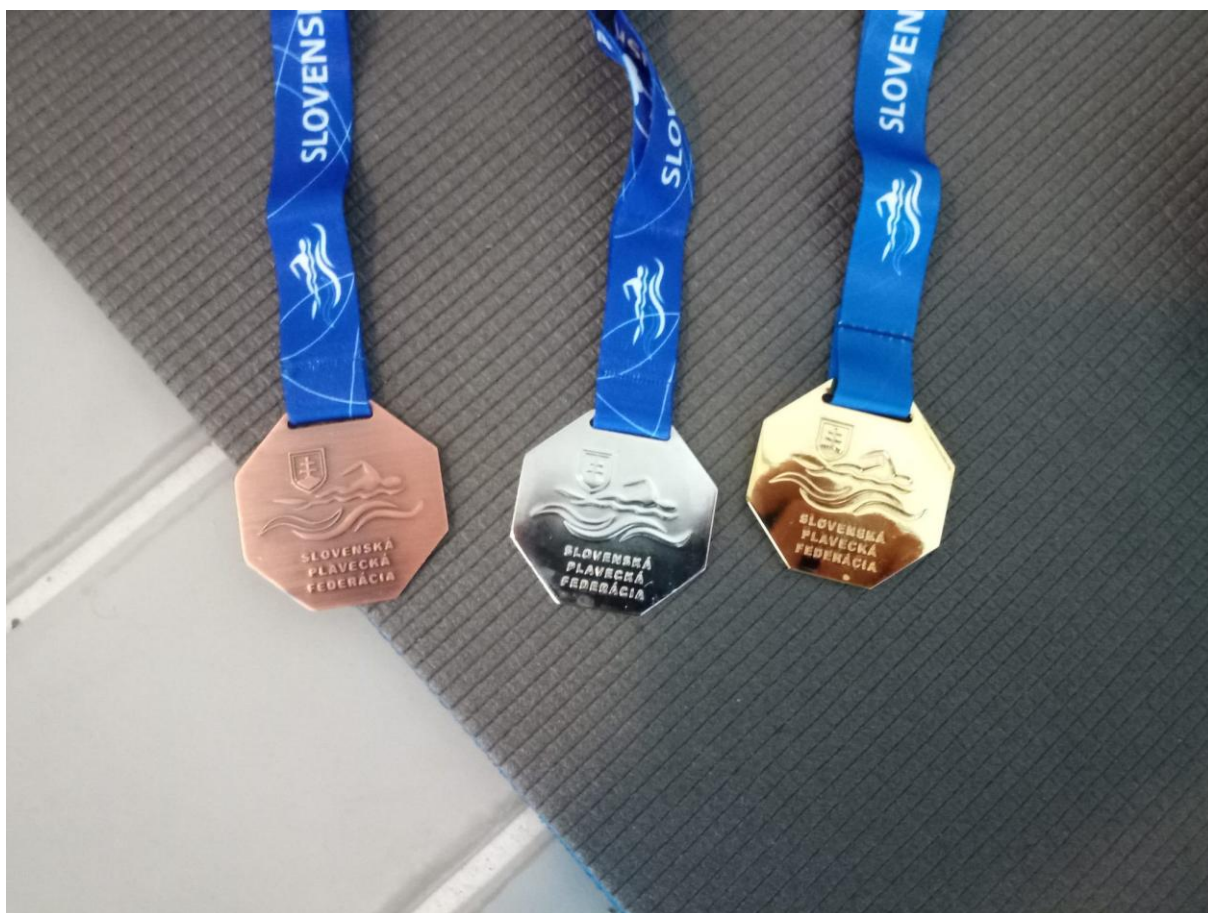
Váš šťastný Šťastný učitel Michal

šŠtuM.

O víkend 26. a 27. dubna se uskutečnilo Mezinárodné MS na Slovensku Masters. V tvrdej konkurenci sa veľmi dobre prezentovali učiteľé z našej školy. Jednalo sa o Mgr. Petera Milčáka a Mgr. Pavlínu Mrůzkovou. Peter plaval celkom päť disciplín. Na 200 m znak skončil na 1. mieste, na 50 m znak na 2. mieste a na 100 m prsa na 3. mieste. Polohové závody na 100 m a 200 m zvládol na 5. miesto (bohužel nemel natrénováno). Pavlína sa umiestila na krásnom 2. mieste na 800 m voľným spôsobom.

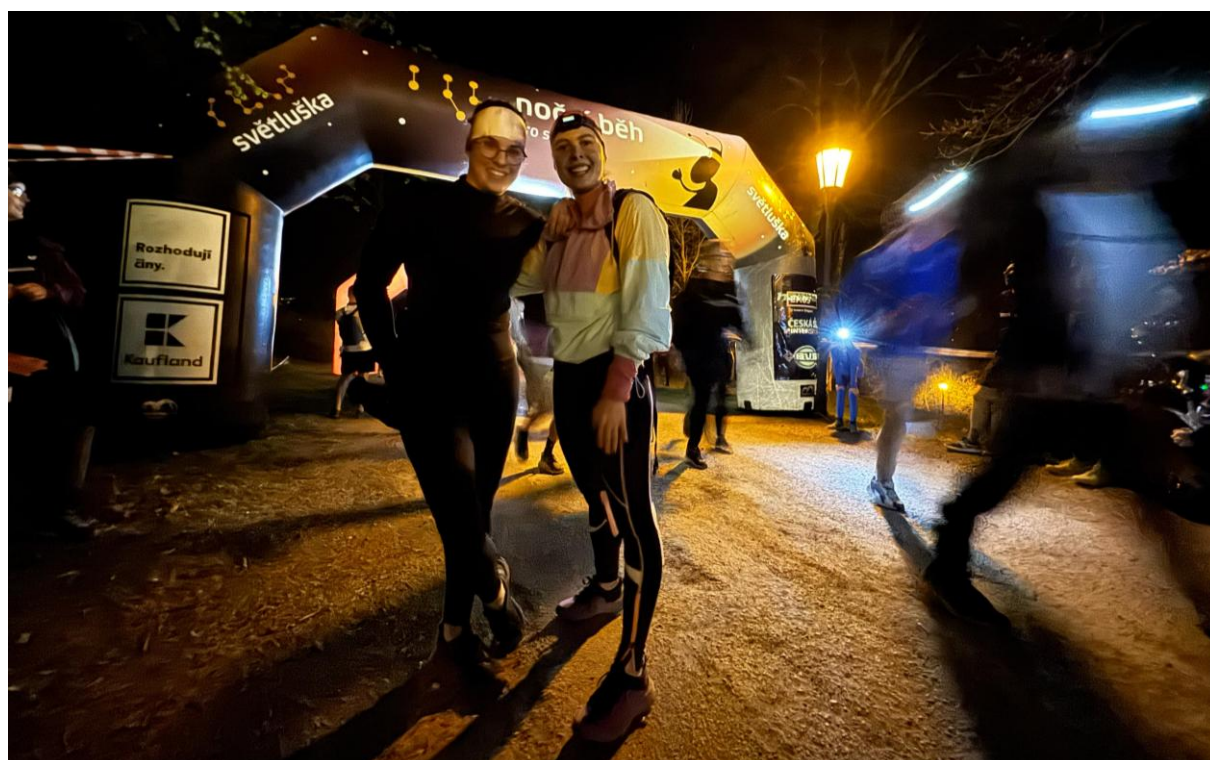
Celkove sa závody vydarili a gratulujeme za vzornou reprezentaci školy. Zároveň sa tešíme na ďalšie starty našich zamestnanců ve sportovních klaní.

Noční běh pro světlušku

Autor: Mgr. Hana Ondrášková

Mgr. Peter Milčák – Born To Swim – BEST DAD EVER swim cap

[Odkaz na reklamu](#)

Vběhla jsem rychle pod zastávku a vztekla jsem si nadávala. „*Proč mám tak blbé nápady, uškodilo by mi, kdybych zůstala doma? Ne! Akorát se dnes vše kazí a k tomu teď prší.*“ Vydala jsem ze sebe. Ten pocit bezmoci byl mohutný. Proč? No rodičům nechci volat, je určité slyšet nechci. Tak co mám dělat, jiné lidi nemám? Pomalu si sednu a prodýchám to, musím to přece zvládnout. „*Nádech, výdech, nádech, výdech a klid. Je to lepší, ale co budu dělat?*“ Možná pojede nějaký autobus? Svižně jsem se zvedla a šla k ceduli s jízdním řádem. „*To si snad děláš srandu! Ono mi to nejede přímo k babičce! Pane bože, proč?!*“ Prudce jsem se otočila a koukala jsem do nebe. Bylo nádherně jasné a plné hvězd. Takové nebe jsem dlouho neviděla, přeci jen ve městě je to ulně jiné. Tam není takový klid, vánek... „*Vánek? Je tu nádherný vánek, ale jsem prochládlá.*“ Postěžovala jsem si. Otočila jsem hlavou směrem k silnici, kde hlasitým šumem padaly kapky deště. Byla to harmonie pro mé uši, nesmírně jsem si to užívala, i když mě ojížděl pomalu mráz od kotníků po stehna až k hlavě. Jako kdyby mé tělo opínala tenká vrstvička klidu a bezpečí, v životě jsem se necítila více jistá svým tělem, svou existencí. Měl být ten chlad, ten třesot mých svalů něco nekomfortního? Mně to tak vůbec nepřípadalo, na malý okamžik jsem se cítila tak volně a zároveň jistě.

Stála jsem pod zastávkou a užívala si ten okamžik mé podivné pohody, slyšela jsem jen sebe. Jak se pomalu víc a víc třesu, jak hluboce bije mé srdce a jak mě po celém těle pohlcuje husí kůže. Koukala jsem do nebe a cítila jsem se tak lehce. „*Zdravím.*“ Z chvíle pohody se to přehouplo na úplný děs. Prudce jsem se otočila a mé oči mihotaly a hledaly tu osobu, co vyřkla tato slova. Ale za mnou nikdo nebyl. Posedlá hrůzou jsem hledala aspoň kousek odvahy cokoliv udělat. Ale na nic jsem se nezmohla, začalo mě to strašně štvát. Tak to ne, nemůže mě nic vyvést z míry, to by byl můj konec. „*Také zdravím, kdepak jste? Čekáte také na autobus?*“ „*Ne, jen ty jsi mě zaujala.*“ Byl to jemný chlapecký hlas, který se ozval vedle mě. Pomalu jsem otočila hlavou a viděla jsem chlapce. Měl blondáté krátce střižené vlasy, byly rovné, ale některé velice neposedné. Pár pramínků se mu motaly před očima, přímo provokovaly jeho dlouhé řasy, které se na sebe mačkaly. Pod řasami se mu kutálely, shora dolů jeho upřené oči. Vypadaly jako hluboké křišťálově světlá jezera, kde uprostřed byl černočerný kamínek plný naděje a vřelosti. Měl drobný nosánek a teňučké, růžovínké rty. Jeho tváře byly kulaté, ale podrážděné chladem. Jeho oděv byl velice lehký, ale nebyl mokrá. Jak je to možné? Prohlížel si mne. A já jeho. Pochvíli stání a obdivování jeho rysů jsem se usmála. Byl to velice příjemný človíček. Opětoval mi to, jeho úsměv byl nádherný.

Stála pod zastávkou autobusu, promočená až na kůži. Déšť bubnoval na plechovou střechu nad ní, ale vítr byl nemilosrdný a vháněl studené kapky přímo na ni. Trásla se zimou, ruce zkrřížené na hrudi, ale oči upírala k nebi, jako by tam hledala odpovědi na otázky, které ji pálily uvnitř. Přistoupil jsem k ní tiše, aby se nelekla. Byla mladá, asi sedmnáct, a její oči byly plné unavené zloby.

Zastavil jsem se kousek od ní. „Zdravím.“ Trhla sebou a otočila se, ale při tom jsem stál pomalu vedle ní. „Také zdravím, kdepak jste? Čekáte také na autobus?“ „Ne, jen ty jsi mě zaujala.“ Otočila hlavou ke mně a zmateně zamrkala, jako by mě tam nečekala. „A kdo jsi ty?“ Odpověděla opatrně. „Jsem Malý princ,“ řekl jsem. „A ty?“ Chvilí váhala, pak sklonila hlavu a povzdechla si. „Já? Jen holka. Holka, co se snaží pochopit, proč je všechno tak... špatný.“ Posadil jsem se na lavičku pod zastávkou. Kapky mi dopadaly na ramena, ale já si toho nevšímám. „A co je špatné?“ Zeptal jsem se. „Všechno,“ odpověděla hořce. „Války, drogy, technologie, co z nás dělají jen otroky obrazovek... A lidi. Lidi, kteří se pořád jen nenávidí. Jako by všichni zapomněli, jak žít normálně.“ Zamračil jsem se. „Války znám. Na mé planetě žádné nejsou, ale když cestuju, vidím je. Vypadají jako obrovské oheň spalující bouře vše kolem.“ Přikývla. „Jo, přesně. A do toho všichni jen mlčí. Nebo jsou tak unavení, že už se ani neptají, proč se to děje. Prostě to přijímají, jako by to tak mělo být. A já nevím, co mám dělat.“ „A co bys chtěla dělat?“ zeptal jsem se. „Změnit to,“ řekla tiše. „Ale copak můžu? Jsem jen holka. Nemám žádnou moc. Jenže už mě unavuje, jak se všechno rozpadá.“ Díval jsem se na ni a cítil jsem, jak moc ji to všechno tíží. „Ale ty nejsi jen holka,“ namítl jsem. „Jsi někdo, kdo vidí, že něco není v pořádku. A to je začátek.“ Hořce se zasmála. „To je málo. Kdyby sis prošel tím, co já...“ odmlčela se. „Čím sis prošla?“ Zeptal jsem se jemně. Zavrtěla hlavou, jako by chtěla něco zahnat. Ale pak přece jen začala. „Kamarádky, co se otočí zády, když je potřebuješ. Slova, co bodají, jako kdyby byly nože. A rodiče, kteří tě nechápou. Pořád ti říkají, co máš dělat, ale nikdy neposlouchají, co opravdu cítíš. Jsem pro ně jen zklamání.“ Byl jsem z toho smutný. Na mé planetě je všechno jednodušší. Květina mi nikdy neřekla, že ji zklamávám. A liška mě naučila, že vztahy jsou o důvěře a starání se. „A co bys chtěla, aby udělali?“ Zeptal jsem se. „Jen aby mě poslouchali,“ odpověděla. „Aby mi věřili, že vím, co cítím. Že nejsem jen dítě, co si vymýšlí. Aby mi dali najevo, že jsem pro ně důležitá.“ „To je těžké,“ řekl jsem. „Ale možná ti nerozumí, protože oni sami neví, jak si porozumět. Na mnoha planetách jsem viděl lidi, kteří jsou sami se sebou ztraceni. A když jsou ztraceni, zraňují druhé, aniž by to chtěli.“ „Možná,“ připustila. „Ale pořád to bolí.“ „Bolest je jako déšť,“ řekl jsem. „Zdá se nekonečná, ale jednou přestane. A ty můžeš být tím, kdo přinese slunce, až přijde čas.“ Zavrtěla hlavou. „Myslíš, že jedna holka může něco změnit?“ „Myslím, že ano,“ odpověděl jsem. „Začíná to vždycky maličko. Možná tím, že odpustíš těm, co ti ublížili. Možná tím, že pomůžeš někomu, kdo se cítí stejně ztracený jako ty. Světlo v tobě může změnit svět kolem tebe.“ Podívala se na mě s nedůvěrou, ale pak se její výraz trochu uvolnil. „Možná máš pravdu,“ řekla tiše. „Možná bych mohla začít u sebe. Ale pořád nechápu, proč je ten svět

tak pokažený.“ „Ani já ne,” přiznal jsem. „Ale to neznamená, že nemůžeme hledat odpovědi. A mezitím být tím, co dělá svět o trochu lepším místem.” Déšť ustával. Dívka se naposledy podívala na nebe, pak ke mně. „Děkuju, Malý princí. Možná jsi divný, ale aspoň posloucháš.” Usmál jsem se. „To je první krok k porozumění.” A pak se objevil autobus.

Avšak autobus odjel, ale dívka zůstala. Dívala se na mě, jako by čekala, co ještě řeknu. A já se díval na ni, přemýšlejíc o všech těch věcech, které říkala. Něčemu jsem rozuměl, ale mnohé mě zaskočilo. „Můžeš mi o vašem světě říct víc?” Zeptal jsem se. Zvedla obočí. „Proč by tě to zajímalo? Vypadáš, jako by ses sem ani nehodil.” „Možná nehodím,” připustil jsem. „Ale chci rozumět. Vy lidé jste zvláštní. Mluvíte o věcech, které vás bolí, ale pořád je děláte. Proč je váš svět tak plný smutku?” „To bych taky ráda věděla,” povzdechla si. „Všichni někam spěchají, něco chtějí. Chceme být nejlepší, mít víc než ostatní, být dokonalí. Ale nakonec jsme jen prázdní.” „Prázdní?” Zopakoval jsem zmateně. „Jak můžete být prázdní, když máte tolik věcí? Viděl jsem vaše obchody plné jídla, oblečení, světel, které září i v noci. Proč to nestačí?” „Protože to nejsou věci, které nás naplní,” řekla hoře. „Všechno je to jen na povrchu. Uvnitř jsme ztracení. Chceme, aby nás někdo viděl, chápal, miloval. Ale místo toho se jen srovnáváme s ostatními a cítíme se čím dál víc sami.” Sedl jsem si zpátky na lavičku, zasažen tím, co říkala. „Na mé planetě mám květinu. Je krásná, ale taky náročná. Musím ji zalévat, chránit před větrem. Ale vím, že mě potřebuje, a to mě naplňuje. Jak to, že lidé, kteří mají jeden druhého, cítí takovou samotu?” „Protože si nerozumíme,” odpověděla tiše. „Jsme zahlcení. Technologie nás spojila, ale zároveň nás oddělila. Lidi si píšou zprávy, ale už spolu nemluví. Lajkují si fotky, ale nedokážou se podívat jeden druhému do očí. A když už někdo cítí, že něco není v pořádku, bojí se to říct, protože nechce být slabý.” „Slabý?” Zeptal jsem se. „Co to znamená?” „Slabý znamená ukázat, že něco nezvládáš. Že tě něco bolí,” vysvětlila. „A ve světě, kde musíš být pořád silný a dokonalý, je to jako přiznat porážku.” Dlouho jsem nad tím přemýšlel. „Ale bolest není porážka. Bolest znamená, že něco prožíváš. Že ti na něčem záleží.” „To ano,” souhlasila. „Ale kdo dnes chce ukázat, že mu na něčem záleží? Když se otevřeš, lidi tě zraní. Když se snažíš být upřímný, vysmějou se ti.” „To je hrozné,” zamumlal jsem. „Jak pak ale může někdo najít přátele? Jak může někdo milovat?” „Těžko,” přiznala. „A někdy to lidi vzdají. Někdo sáhne po drogách, aby nemusel cítit. Někdo se uzavře do sebe. A někdo si začne ubližovat, protože má pocit, že bolest je jediná věc, co mu připomíná, že je pořád naživu.” Zalapal jsem po dechu. „Ubližovat si? Proč by si někdo chtěl ubližovat?” „Protože je to jednodušší než bojovat s tím vším uvnitř. A protože někdy...” Odmlčela se, jako by váhala, jestli mi to říct. „Protože někdy máš pocit, že si tu bolest zasloužíš.” „Nikdo si nezaslouží bolest,” řekl jsem pevně. „To si myslíš ty,” odpověděla. „Ale když ti pořád někdo říká, že nejsi dost dobrý, začneš tomu věřit.” Mlčel jsem, protože jsem nevěděl, co na to říct. Jak může někdo věřit, že si zaslouží bolest? Jak může svět, který je tak krásný, způsobit tolik smutku? „Ale ne všichni jsou takoví,” řekla nakonec. „Jsou i lidé, kteří se snaží něco změnit. Kteří chtějí být lepší. Jen je jich málo. A někdy to vypadá, že

nestačí na všechny ty, co se rozhodli vzdát.“ „Třeba nejsou sami,” řekl jsem. „Třeba jsi jednou z nich.” „Já?” Podívala se na mě překvapeně. „Já nevím, jestli mám na to být silná.” „Být silná neznamená být dokonalá,” odpověděl jsem. „Někdy to znamená jen to, že vstaneš, i když máš pocit, že nemůžeš. A že najdeš v sobě světlo, které může svítit i pro druhé.” Podívala se na mě a v očích měla slzy. Ale tentokrát nebyly jen smutné. Bylo v nich něco jako naděje. „Děkuju, Malý princí,” řekla tiše. „Možná máš pravdu. Možná bych mohla začít u sebe.” A já věděl, že ona už světlo v sobě má. Jen ho musela objevit.

Co mi praxe dala a vzala

Dostala jsem za úkol napsat esej o tom, co mi dala a vzala praxe v nemocnici. Dlouho jsem přemýšlela nad tím, jak to uchopit.

První praxe jsme měli ve druháku na rehabilitačním oddělení a na LDN. Když jsme tam šli, tak jsem si myslela, že to nezvládnou, a že to povolání není pro mě. Dlouho jsem bojovala s tím, že na tomto oboru nemám co dělat. Všichni z mé skupiny byli orientovaní, samostatní a vždy věděli, jak zacházet s pacienty. Já byla ze všeho ve stresu a sama jsem nic nezvládala, potřebovala jsem pokaždé pomoc od někoho jiného. Skončil druhák a viděla jsem všechny, jak se v tom oboru našli a už nebyli ve stresu, udělali velký krok dopředu, ale mně to minulo. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat a praxe mě stresovaly víc a víc.

Nadešel třetí ročník a já do něho šla s tím, že to rozhodne o tom, jestli v tomto oboru budu pokračovat, nebo to ukončím. Začali jsme chodit na chirurgické, interní a dětské oddělení. Začátek byl pro mě velmi náročný, celkově si zvyknout na nové učitelky a nové oddělení. V pololetí už jsem se konečně začala nacházet a snažila jsem se na ty praxe koukat z jiného úhlu, a to tak že tam jsem od toho, abych se naučila něco nového a abych pomáhala lidem.

Od 1. června jsme začali chodit na měsíční praxe, kterých jsem se hrozně bála a nedokázala jsem si představit, že budu sama na oddělení. Chodila jsem na interní oddělení do nemocnice Milosrdných bratří. I když to bylo něco nového a stresujícího, tak jsem hrozně ráda, že jsem tam chodila. Tím, že jsem tam byla sama, tak jsem se musela více zapojovat do výkonů, plnit všechny úkoly od sester a musela jsem být samostatná. Měsíční praxe mě toho naučili nejvíce a díky nim si více věřím.

Praxe za dva roky v nemocnici mi dala určitě objektivní pohled na práci zdravotní sestry. Je to velmi zodpovědná, náročná a důležitá práce. Díky praxím mám lepší vztah celkově k lidem a hlavně k pacientům. Uvědomila jsem si, že u nemocných lidí je velmi důležité psychické zdraví a podpora pacienta. Jsem hrozně ráda, že máme tu možnost chodit do nemocnice, protože díky tomu mám mnoho praktických zkušeností a jsem připravená na práci ve zdravotnictví. Myslím si, že jsem více sebejistější a vím co dělám, za což jsem opravdu ráda, protože jsem si nikdy v ničem nevěřila. Jsem více empatická a respektuji starší lidi. Neříkám, že jsem je nikdy nerespektovala, ale teď se na ně koukám úplně z jiného úhlu.

Když jsem byla menší, tak jsem předpokládala, že medicína je všemocná, ale postupem času jsem si uvědomila, že nezmůže úplně vše a nedokáže porazit všechny nemoci. Někdy jde jen o zpříjemnění posledních chvil na tomto světě, aby se pacient necítil sám a neprožíval bolest. Mnoho lidí říká, že toto povolání není tak náročné a je lehké, ale to není pravda. Je to velmi fyzicky těžké například když je potřeba polohovat pacienta, aby neměl proleženiny nebo když provádíme ranní hygienu, musíme být stále ve střehu, aby se něco nestalo. Je to vyčerpávající i ze strany psychické, protože pracujeme s pacienty, kteří prožívají velmi náročné a bolestivé období a my je musíme podporovat a být jim oporou. První setkání se smrtí je velmi obtížné, jelikož vidíme, jak se pacient postupně zhoršuje a už skoro nevnímá. Po smrti pacienta se o něho musíme postarat. Pamatuji si, jak umřel poprvé pacient mně a byla jsem z toho rozhozená a nemohla na to přestat myslet.

Jsem hrozně ráda, že jsem si vybrala práci ve zdravotnictví, překonala to těžké období, jestli chci pokračovat a můžu pomáhat lidem. Mám před sebou ještě dlouhou cestu, ale díky naší škole a paním učitelkám jsem připravená na budoucnost, i když se jí bojím.

Volejbal (z anglického volleyball: volley = volej, přímé odehrání míče, aniž by se dotkl země, ball = míč), česky odbíjená, je týmový míčový sport, ve kterém se dvě družstva (standardně po šesti hráčích, odtud také přídomek šestkový volejbal) na obdélníkovém hřišti rozpůleném sítí snaží odehrát míč na soupeřovu polovinu tak, aby ho soupeř nezpracoval a míč se dotkl země. Volejbal pochází z USA, ale dnes je populární po celém světě. Hrají ho muži i ženy.

Volejbal vymyslel 9. února 1895 William G. Morgan z YMCA v Massachusetts (USA). Morganovým cílem bylo vytvořit bezkontaktní halový sport s minimálním rizikem zranění. Původně ho pojmenoval Mintonette a podle způsobu odehrávání míčů se sportu začalo říkat volejbal.

Volejbalový tým zahrnuje 12 hráčů včetně náhradníků. Každý hráč hraje na svém herním postu. Existuje pět herních pozic – nahrávač, smečář, blokař, diagonální hráč a libero.

Průběh hry

Na každé straně sítě hraje jedno družstvo, které se skládá z šesti hráčů, v rozestavení tři vpředu a tři vzadu. Na začátku hry si kapitáni obou družstev vylosují právo na první podání či volbu strany hřiště. Poté jedno z družstev zahájí hru podáním (servisem).

Protější družstvo musí míči zabránit v dotyku se zemí a snaží se ho úderem (hráči míč nesmějí chytat ani házet) odehrát zpět přes síť. Při tom se ovšem smí míče dotknout maximálně třikrát,

přičemž se žádný hráč nesmí míče dotknout dvakrát po sobě. Pokud se družstvu podaří bez chyby odehrát míč přes síť, bude se o totéž snažit soupeř.

To družstvo, které v rozebě nechybovalo, dostane po jejím skončení jeden bod. Pokud rozebru podávající družstvo prohrálo, bude podávat soupeřící družstvo, ovšem před zahájením hry toto družstvo postoupí o jedno postavení ve směru hodinových ručiček: původně podávající hráč se z pravé zadní pozice posune na zadní střední, hráč ze zadní střední se posune na zadní levou atd. Podávat tedy bude hráč, který v předešlé rozebě byl na pozici přední pravý.

Jakmile jedno družstvo dosáhne součtu 25 bodů a zároveň druhé družstvo má nejméně o dva body nižší skóre, družstvo vyhrálo jeden set.

Já sama volejbal aktivně nehraji, ale vždy se mi tento sport velmi líbil, proto jsem si ho vybrala.

Když bych měla říci, který ze zážitků, týkajících se sportu, je můj vážně nejoblíbenější, tak ten, kdy jsme vyhrály první místo v dívčím fotbalovém turnaji v roce 2018, což bylo v červnu na konci 9. třídy.

Jako by to bylo včera, co jsem nemohla před zápasem usnout, byla jsem nervózní a natěšená zároveň. Téhož dne ráno jsem čekala nachystaná na autobusové zastávce na svou spolužačku, se kterou jsme se měly dopravit na hřiště, které je o jednu vesnici dál. Když jsme tam došly do šaten, náš tým byl kompletní, včetně pana tělocvikáře, který byl zároveň i našim trenérem. Převlékly jsme se do dresů a hned vyběhly na hřiště se rozcvičovat. Hlavně také okoukat naše protihráčky. Hrály jsme proti dvěma dívčím týmům z Velkých Němčic a Nikolčic.

Většina protihráček byla vyšších než my, ale to nás tak netrápilo, jako když jsme viděly, jaké střely dávají vlastním brankářkám a to jen, aby se rozehřály. Každopádně jsme se nesměly nechat rozhodit. Přišlo se podívat hodně místních lidí, na to, že jsme hráli ve všedních dopoledních hodinách. Nechyběli ani naši rodiče. Samozřejmě nechyběl ani můj táta, který mě k fotbalu vedl už od mala.

Já hrála v útoku a poslední rok jako kapitánka v dresu číslo osm, ve kterém kdysi hrával i táta.

První utkání bylo s Nikolčicemi. Nebudu lhát. Daly nám opravdu zabrat. V posledních minutách jsme to však záhy obrátily dokonce až na 3:1. Měly jsme podporu jak od rodičů, tak od místních lidí.

Poté hrály Nikolčice s Velkými Němčicemi, což jsme měly zase příležitost zjistit, jak jsou na tom naše další protihráčky. No, a hrály opravdu dobře. Taky Nikolčice porazily a to 2:1. Teď se hrálo už jen o první a druhé místo.

První poločas nepadl ani jeden gól. Vypadalo to, že síly jsou vyrovnané, a to ještě ke všemu jsme měly delší pauzu na odpočinek. V druhém poločase jsme daly jako první gól my. Avšak netrvalo dlouho a už to bylo skóre vyrovnané. Jenže čas vypršel a bylo to nerozhodně, tudíž jsme šly kopat penalty.

První výkop měly Němčice, ale naše brankářka střelu chytla. Jako druzí jsme byly my. Vybraly se z týmu tři nejlepší holky, které budou kopat. Byla jsem mezi nimi i já a šla jsem hned první. Mou penaltu jejich brankářka neubránila. A tak jsme se střídaly, dokud jsme oba týmy nestřílely na bránu celkem třikrát.

Vyhráli jsme na penalty 2:1. V momentě, kdy míč trefil pravý horní roh brány a my si v tu chvíli na to uvědomily, že jsme vyhrály, začaly jsme šíleně halekat a skákaly po sobě samou radostí. Fanoušci buráceli a radovali se s námi.

Na konci zápasu jsme se seřadily do tří řad, kde náš ředitel školy volal po týmech kapitánky, aby převzaly pohár, který spravedlivě náleží jeho týmu, a aby se postavily na stupně vítězů.

Den už prostě nemohl skončit líp.

Ingredience:

Gordon Bleu:

- 2 plátky kuřecích nebo vepřových řízků (cca 150 g každý)
- 2 plátky šunky
- 2 plátky sýra (eidam, gouda nebo ementál)
- 2 vejce
- Hladká mouka
- Strouhanka
- Sůl a pepř
- Olej na smažení

Hranolky:

- 500 g brambor
- Olej na smažení
- Sůl

Domácí tatarská omáčka:

- 200 g majonézy
- 2 lžíce kyselé smetany nebo bílého jogurtu
- 1 lžíce nakládaných okurek (jemně nasekané)
- 1 lžička hořčice
- 1 lžička citronové šťávy
- 1 lžíce jemně nasekané cibule
- Sůl a pepř podle chuti

Postup:

Gordon Bleu:

1. **Příprava masa:** Kuřecí nebo vepřové řízký jemně naklepej, osol a opepři. Na každý plátek masa polož plátek šunky a plátek sýra. Maso přehni napůl tak, aby vznikla kapsa, a okraje lehce přitlač, aby se dobře uzavřely. Můžeš také okraje přichytit párátky.
2. **Obalování:** Připravené řízký obal v hladké mouce, pak v rozšlehaném vejci, a nakonec ve strouhance.
3. **Smažení:** Na pánvi rozehej dostatečné množství oleje a Gordon Bleu smaž z obou stran dozlatova, asi 5–7 minut na každé straně, dokud není maso propečené a sýr uvnitř rozpuštěný.

Hranolky:

1. **Příprava brambor:** Brambory oloupej a nakrájej na tenké hranolky. Opláchni je ve studené vodě a nech dobře oschnout (nejlépe na papírové utěrce).
2. **Smažení hranolků:** V hrnci nebo fritéze rozehej olej na 170 °C. Hranolky smaž do zlatova (asi 5–8 minut), poté je vyndej na papírový ubrousek, aby se odsál přebytečný tuk. Nakonec je osol.

Domácí tatarská omáčka:

1. **Smíchání ingrediencí:** V misce smíchej majonézu, kyselou smetanu nebo bílý jogurt, jemně nasekané okurky a cibuli. Přidej hořčici a citronovou šťávu.
2. **Dochucení:** Osol, opepři a dobře promíchej. Nech tatarku chvíli odležet v lednici, aby se chutě propojily.

Servírování:

Na talíř nalož Gordon Bleu, vedle připrav hranolky a přidej domácí tatarskou omáčku.

Dobrou chuť!

Terry Fox, celým jménem Terrance Stanley Fox. Narodil se 28. července 1958 ve Winnipegu. Byl to kanadský sportovec, humanitář a aktivista podporující výzkum nádorových onemocnění. V roce 1980 uběhl napříč Kanadou Maraton naděje s cílem získat finanční prostředky na výzkum.

„Nikdy nelituj zestárnutí. Je to privilegium, které je mnohým odepřeno,”

říká nápis na náhrobku Rollanda Foxe, který zemřel v roce 2016. V osmdesáti letech. Jeho syn takové štěstí neměl. Rakovina mu v osmnácti vzala nohu, o čtyři roky později život. Je to přesně 45 let, kdy se Terry Fox vydal na svůj Maraton naděje. Připomeňte si jeho příběh v seriálu Slavné sportovní momenty.

Marathon of Hope, jak ho Fox sám pojmenoval, odstartoval 12. dubna 1980. Vyběhl ze St. John's na Newfoundlandu. Ten den zvládl přes 42 kilometrů. Bez pravé nohy, místo níž měl protézu. Bez zájmu veřejnosti.

Doprovázel ho Doug Alward, nejlepší kamarád a řidič dodávky. *„Byl jsem ohromen. Viděl jsem tu bolest, dřinu a v duchu si říkal: proboha, on to fakt zvládne, přeběhne Kanadu! Udělal bych cokoli, abych mu pomohl jeho plán dokončit,”* vzpomíná Alward.

Terry plánoval za sedm měsíců přeběhnout každodenní sérií maratonů z východního pobřeží Kanady na západní. Chtěl tak zvýšit povědomí o rakovině a získat na její výzkum milion kanadských dolarů. Později ambice posunul na 24 milionů, tolik bylo tehdy obyvatel Kanady. Dolar od každého. Bláhové?

„Je to moje poslání,” tvrdil mladík s kudrnatou kšticí.

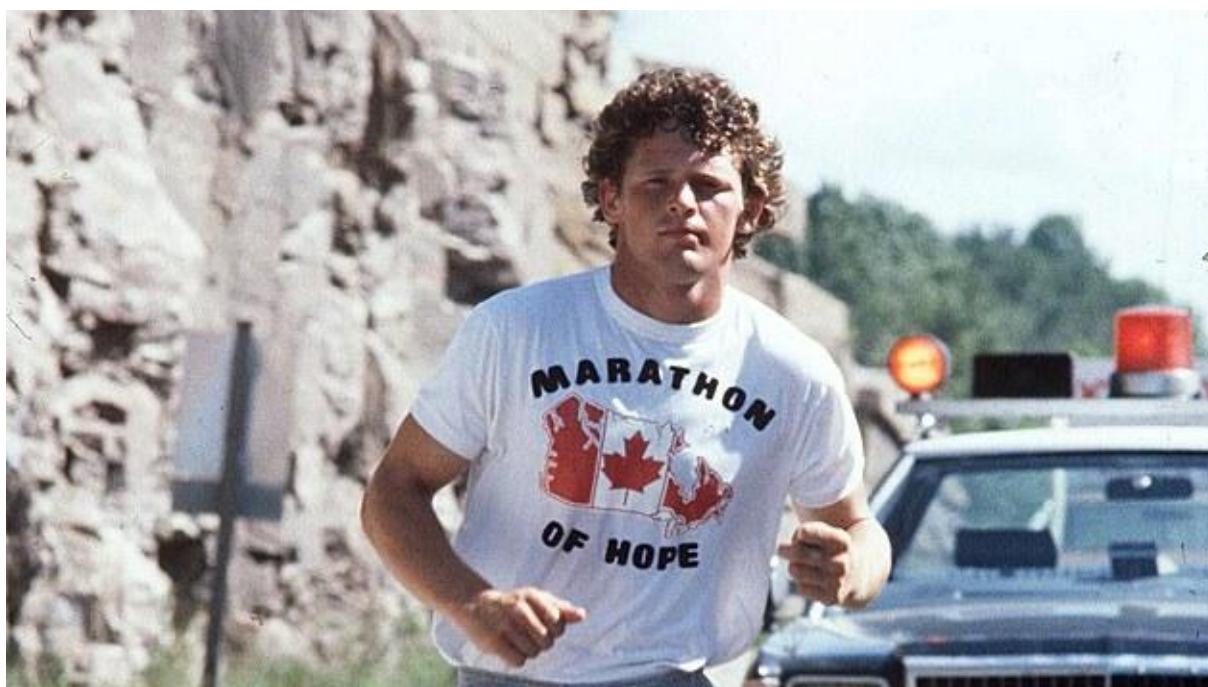
Přestože měl jen necelý metr osmdesát, hrával basketbal. Chystal se na studium na univerzitě, chtěl být trenérem. Jenže najednou ho začala trápit bolest v pravém koleni. Snad dozvuk nedávné autonehody? Nechtěla odeznít, tak zašel k lékaři.

Diagnóza byla nemilosrdná: osteosarkom, tedy nádorové onemocnění kostí. Rakovina zběsile postupovala a lékaři měli jasno: Pokud chceme klukovi zachránit život, jediným řešením je amputace a pak chemoterapie, která by zničila případné další rakovinné buňky.

Nohu mu amputovali patnáct centimetrů nad kolenem. Takže téměř celá končetina od kyčle dolů byla pryč. Se sportem však končit nechtěl, tak začal hrát basketbal na vozíčku.

Ale štválo ho, co viděl v nemocnici, kam docházel na ozařování. Bezmoc dětí a jejich rodičů sužovaných rakovinou. „*Mohl jsem sedět s rukama v klíně a zapomenout, ale já si přál, aby si lidé uvědomili, že všechny sny se dají splnit, pokud se o to pokusí a budou se opravdu snažit. Nic není nemožné.*“

Přes rok tvrdě trénoval, zvykal si na nárazy pahýlu stehenní kosti do protézy, na bolest i časté záněty okostnice. V srpnu 1979 se postavil na start maratonu v Prince George. Byť doběhl poslední, aplaus diváků mu dodal kuráž.

A pak vyrazil na svůj vlastní závod. 143 maratonů, 143 dní, kdy se rval s vlastní vůlí, deštěm, větrem i agresivními řidiči, kteří ho vybrzdžovali a tlučali si na čelo: Co je to za bláznů?!

V Montrealu a v Ottawě už se o něj začala zajímat veřejnost. A co teprve, v Torontu, kde ulice lemovaly tisíce fanoušků. Při běhu dokonce udělal rozhovor do americké reality show „That’s Incredible!“. Setkával se s politiky i slavnými sportovci. Od hokejisty Bobbyho Orra dostal šek na 25 tisíc dolarů.

A při běhu ho doprovázely stovky lidí, ať už na pár metrů či kilometrů. Stal se miláčkem Kanady. Jenže 1. září 1980 u zátoky Thunder Bay ho zastavil silný kašel a nesnesitelná bolest na hrudi. Při vyšetření v nemocnici se zjistilo, že rakovina metastázovala do plic. Sotva mohl chodit.

„Nevzdám se, svou misi dokončím,“ říkal se slzami v očích novinářům. „A pokud to opravdu nepůjde, snad se přidají ostatní. Už to musí běžet beze mě.“

Celkem uběhl za 143 dní 5373 kilometrů a vybral 1,7 milionů dolarů.

Další peníze na výzkum proti rakovině rychle přibývaly. Z celého světa mu chodily dopisy i finanční částky. Stačilo napsat: Terry Fox, Canada.

Hoteliér Isadore Sharp, který sám přišel kvůli rakovině o syna, se nabídl, že založí fond na výzkum rakoviny a zorganizuje každoroční běh naděje, běh Terryho Foxe.

Po charitativním televizním pořadu Hvězdy pro Terryho částka překročila 10 milionů dolarů. Terry ho sledoval z nemocničního lůžka. V únoru 1981 už bylo na kontě přes 24 milionů. Tak, jak si vysnil.

Rakovina mu postupně ničila celé tělo. Léčba nezabírala. Navrch dostal zápal plic, po němž upadl do kómatu. Zemřel 28. června 1981, měsíc před 23. narozeninami.

Vlajky na půl žerdi, pohřeb přenášený celostátní televizí. V zemi se nemluvílo o ničem jiném než o odchodu jednoho z největších Kanadčanů všech dob.

O pár týdnů později, v srpnu 1981, se konal první ročník Běhu Terryho Foxe. Napříč Kanadou se ho zúčastnilo přes 300 tisíc lidí.

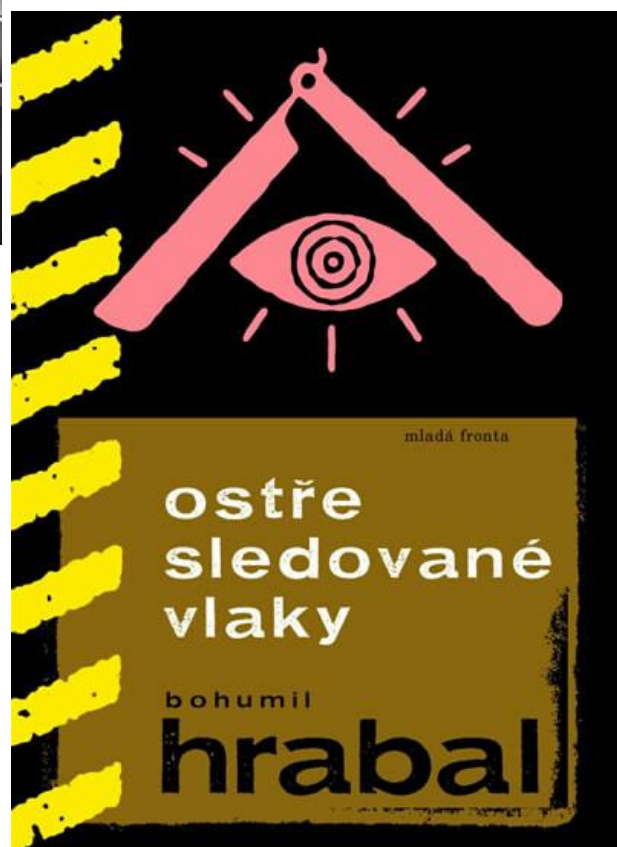
V zemi po něm pojmenovali ulice i nádraží, na mnoha místech má svou sochu. Východní pobřeží se západním svým během sice nespojil, lidi však ano.

Letos v létě by Terry Fox oslavil 67. narozeniny. Možná by si občas chodil zaházet na koš, měl by radost z vnoučat, nadával by na bolavé klouby a neúprosnou rychlost světa. Tak jako jeho kamarád Doug Alward.

Poznával by sílu stárnutí. Spravedlnost, kterou si zaslouží každý z nás. Nedočkal se, přesto své poselství naplnil mnohonásobně. Stal se symbolem boje proti rakovině, symbolem odhodlání.

Portál občana

Ampere

Na jižní sajtně kirchny svatýho Kuby, když špizuješ navrch na finiš gotickýho fenstru, můžeš zgómnót jednu štatlašsko speciálku – voraženýho borca s holým čestrem. Háže se do placu, že véšky nahoře na Pitriskirchně a dole u Kuby se nikdy moc neprožívaly a lezly si fest na nervy. A tak jak se pomale začalo makat na vobóch kirchnách, tak všeci gómali, co bude. Na Pitriskirchně měli víc goldny a lovů, ale zase u svatýho Kuby vymakaněšího zedňála, keré tam se svéma pucflekama fachčil za škopek z Oltecu, chálku a válce. Než doklapal do Brniska, tak bóchal za kopečkama v Rajchu na kirchně ve Štrasu, tak proto to byl takové borec. Všecko kóřil a tak mu hokna šla švunkem vod pazóry. Jinak se furt lochčil, a tak ho za pár metrů žrali nejen jeho pucfleci, ale i celé Štatl.

No jo, ale stavba Pitriskirchny chytala nákové brzdu, nevím, esli se jim nechcelo bóchat, nebo docházely love z věčných spárek a bufáčů, ale bylo jistý, že z borců na Pitriskirchně měli v celým Štatlu psinu. U svatýho Kuby budó mít dávno finito, než Pitriskirchna nohodí ksicht. To ale Pitrisáky trochu vytočilo. A protože to byly vyšší véšky, tak jim nedalo moc hokny ufachčit na borce vod Kuby těžké tunel. Nastópili na zedňála, keré na Kubovi fachčil a hókli mu, ať vodklape ze Štatlu nebo bude průser. Jen s těžkó hercnó mu to dole ve Štatlu vyžvanili. Co se dalo dělat? Zedňál zakéval, že vodklape, ale hókli na véšky eště svůj poslední vinš: „*Hoši, chcel bych eště dofachčit ten jediné fenstr, keré mám rozdělané, ať du ze Štatlu v pohodě.*”

Véšky příkévly, protože furt nic negómaly. Borec makal a makal. Až byl fenstr v cajku, tak hókli na véšky, ať dó hodit vočo. Všeci naklapali a byli z fenstru paf. Zgómli, že Pitrisáky těžce vosolil. Nad fenstrem, kde se slízajó voblóky dodnes zgómněš malýho borca, keré ukazuje svůj holé čestr na véšk, keří ho vykopali ze Štatlu.

Přiřadte správné české definice k těmto brněnským výrazům:

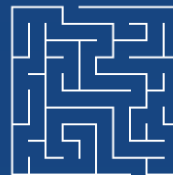
a) brázda	1. dívat se
b) brélit	2. chodit
c) brémnót	3. Brno
d) bretle	4. fronta
e) briškula	5. lyže
f) brósit	6. motocykl
g) Brynci	7. výprask
h) bugr	8. zaplatit
i) buchec	9. stará žena
j) burgla	10. hluk

Řešení: 1b, 2f, 3g, 4a, 5d, 6j, 7i, 8c, 9e, 10h

Vážení čtenáři, máme pro Vás další nelehký úkol! Kdo ví, jaké předměty jsou na obrázku a k čemu slouží? Vítěz tipovací soutěže získá opět sladké ceny ☺

Řešení rébusu z minulého čísla

Rébus č. 1:

OLIHENĚ (jeden ze směrů osmisměrky viz obrázek)

Q	W	E	R	T	Z	U	I
O	Ň	A	S	D	F	G	H
J	K	E	Y	X	C	V	B
N	M	Ů	H	É	Í	Á	Ý
Ž	Ř	Č	Š	I	Ď	Ň	Ó
Ť	C	H	Q	W	L	R	T
Y	U	L	Ú	P	Z	O	C
V	B	N	M	Ě	S	D	F

Rébus č. 2:

VLAŠTOVKA (přeskládáním devíti písmen V, T, V, A, Š, K, O, L, A)

Zadání č. 1:

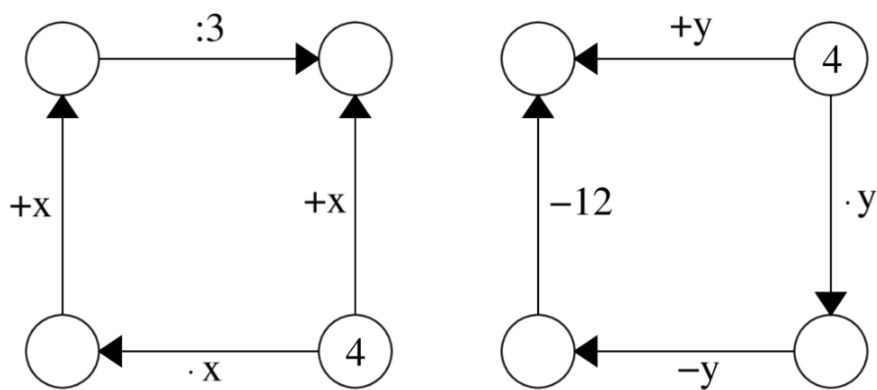
Odhalíte v následující šifře větu, která je v květnu aktuální?

MNABVŤ

CXŽYLIKJHGE

FDHSAOPOKIUETZ!

Zadání č. 2:

Pomocí informací z obrázku určete součet neznámých čísel x a y .

- A) 10
- B) 11
- C) 12
- D) 14
- E) 18

Úspěšní řešitelé si můžou do kabinetu 45 dojít pro sladkou odměnu, pokud nám ještě řeknou prvních sedm číslic π 😊

SMÍCH NEZNÁ HRANIC

ZVÍŘÁTKÁCH

„AŽ UVIDÍTE MEDVĚDA, PRÝ STAČÍ
JENOM RYCHLE UTÍKAT.“ „NE NE,
ÚPLNĚ STAČÍ UTÍKAT RYCHLEJI NEŽ
NEJPOMALEJŠÍ ZE SKUPINY TURISTŮ.“

MYŠ SE VRÁTÍ Z LABORATOŘE DO SVÉ KLECE A ŘÍKÁ
SVÉ KAMARÁDCE: „TAK JSEM SI TOHO DOKTORA
NOVÁKA PĚKNĚ VYCVIČILA.“
„OPRAVDU?“
„NO JASNĚ, VŽDYCKY, KDYŽ ZMAČKNU TO TLAČÍTKO,
TAK MI PŘINESE JÍDLO.“

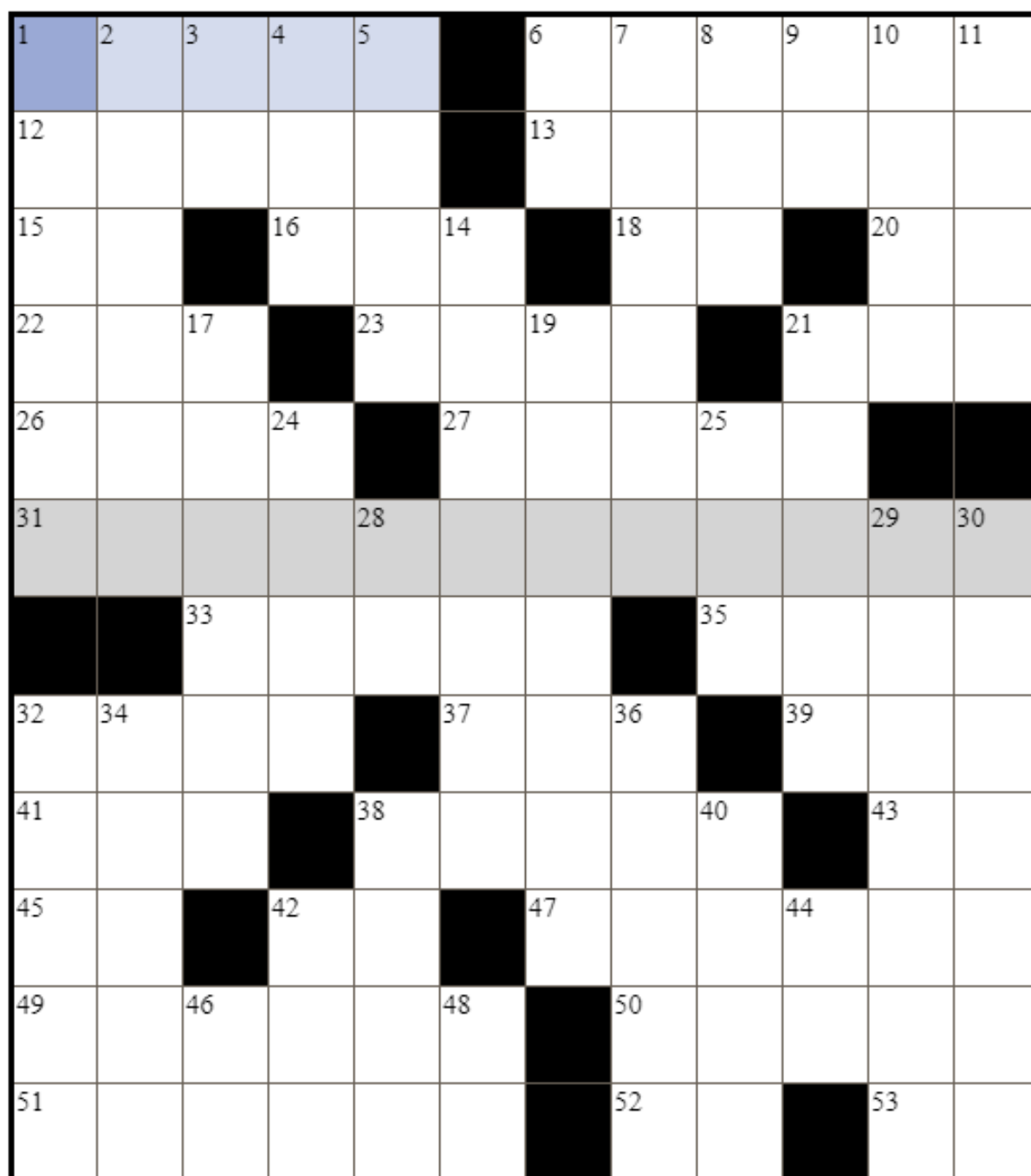
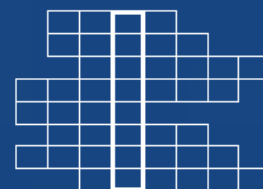
VÍTE, JAK DĚLÁ VRÁNA
NA TITANIKU?
KRA! KRA! KRA!

PAN NOVÁK POVÍDÁ SVÉMU SOUSEDŮVI: „VÁŠ PES MI POKOUSAL TCHYNI.“
JEHO SOUSED JE Z TOHO HROZNĚ ŠPATNÝ, MOC SE OMLOUVÁ A PAK NABÍZÍ
I FINANČNÍ KOMPENZACI. „ALE KDEPAK,“ USMÍVÁ SE PAN NOVÁK. „JÁ BYCH
TOHO VAŠEHO PSA NAOPAK MOC RÁD KOUPII!“

PÁN V DESÁTÉM PATŘE ZALÉVÁ KVĚTINY. V KVĚTINÁČI VIDÍ ŠNEKA. VEZME HO A VYHODÍ HO
Z OKNA. PO DESETI LETECH USLYŠÍ PÁN, JAK NĚKDO ZAZVONIL U JEHO DVEŘÍ. PÁN OTEVŘE, VE
DVEŘÍCH STOJÍ NASUPENÝ ŠNEK A ŘÍKÁ: „TO SI VYPIJEŠII!“

„VÍTE, ŽE K UPLETENÍ JEDNOHO
SVETRU JE POTŘEBA 3 OVCÍ?“
„NE, JÁ JSEM ANI NEVĚDĚL, ŽE OVCE
UMÍ PLÉST“

ZDROJ: <https://pamamama.com/vtipy-12-2019-0-301/>

Vodorovně

- 1) RUKOJEŤ PRO OTVÍRÁNÍ DVEŘÍ
- 6) HLAVNÍ MĚSTO KOLUMBIE
- 12) BUŘIČ
- 13) ZAHNUTÍ
- 15) SPOJENÉ NÁRODY (ANGL. ZKR.)
- 16) HON ZVĚŘE
- 18) DIAGNÓZA (ZKR.)
- 20) ST. SPZ BRNA-VENKOVA
- 21) HLAS ZVONU
- 22) KÓD K PLATEBNÍ KARTĚ
- 23) DEKAGRAM (HOVOROVĚ)
- 26) POLNÍ PLODINA
- 27) VYNÁLEZCE DYNAMITU (ALFRED BERNHARD)
- 31) **TAJENKA**
- 32) DRUH LEPIDLA
- 33) KDO SE ZABÝVÁ LOVEM
- 35) OBYVATEL KAMBODŽE
- 37) CIZÍ MUŽSKÉ JMÉNO
- 38) RÁMOVÝ STRUNNÝ HUDEBNÍ NÁSTROJ
- 39) LIST PAPÍRU
- 41) PŘEDLOŽKA
- 42) PAN (ANGLICKÁ ZKR.)
- 43) CHEMICKÁ ZN. CERU
- 45) ŘÍMSKY 4
- 47) TURECKÁ ŘEKA
- 49) LÁTKA V ENDOKRINNÍCH ŽLÁZÁCH
- 50) VTÁHNOUT ATMOSFÉRU
- 51) NAŠE HUDEBNÍ SKUPINA
- 52) JEDNOTKA PLOŠNÉHO OBSAHU
- 53) ČÍSLO (NĚMECKÁ ZKR.)

Svisle

- 1) JADRNÁ ČÁST KŮŽE
- 2) LÍNÁ
- 3) TAMTÉŽ (LATINSKÁ ZKR.)
- 4) SLONÍ OZDOBA
- 5) SVOBODNÝ ŠLECHTICKÝ STATEK
- 6) ASIJSKÁ BOJOVÁ HŮL
- 7) ČASOVÁ ETAPA
- 8) HLT (SLOVENSKY)
- 9) OZNAČENÍ MOUKY
- 10) ŽESŤOVÝ HUDEBNÍ NÁSTROJ
- 11) DĚTSKÉ KNIŽNÍ NAKLADATELSTVÍ
- 14) KREVŇÍ MSTA (Z ITALŠTINY)
- 17) NEPOKOJ
- 19) ŽIVÉ HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ
- 21) VELKÁ SLÍVA
- 24) JAZYKOVÉ PÍSEMNÉ CVIČENÍ
- 25) MPZ KENI
- 28) INICIÁLY SKLADATELE VIVALDIHO
- 29) STUDENT TERCIE
- 30) HRAJÍCÍ SOUBOR
- 32) LITERÁRNÍ DÍLO
- 34) UMYVADLO
- 36) ROVNĚ STŘIŽENÉ VLASY NA ČELE
- 38) ZVUKOVÝ DOPROVOD BLESKU
- 40) ROSOL Z MOŘSKÝCH ŘAS
- 42) MADAME (ZKR.)
- 44) ROZTROUŠENÁ SKLERÓZA (ZKR.)
- 46) INICIÁLY HERCE GENZERA
- 48) PŘEDLOŽKA

Můžete při vjíždění na tramvajový pás omezit v jízdě tramvaj?

☐ A Ano.

☐ B Ne.

Správná odpověď

(B)

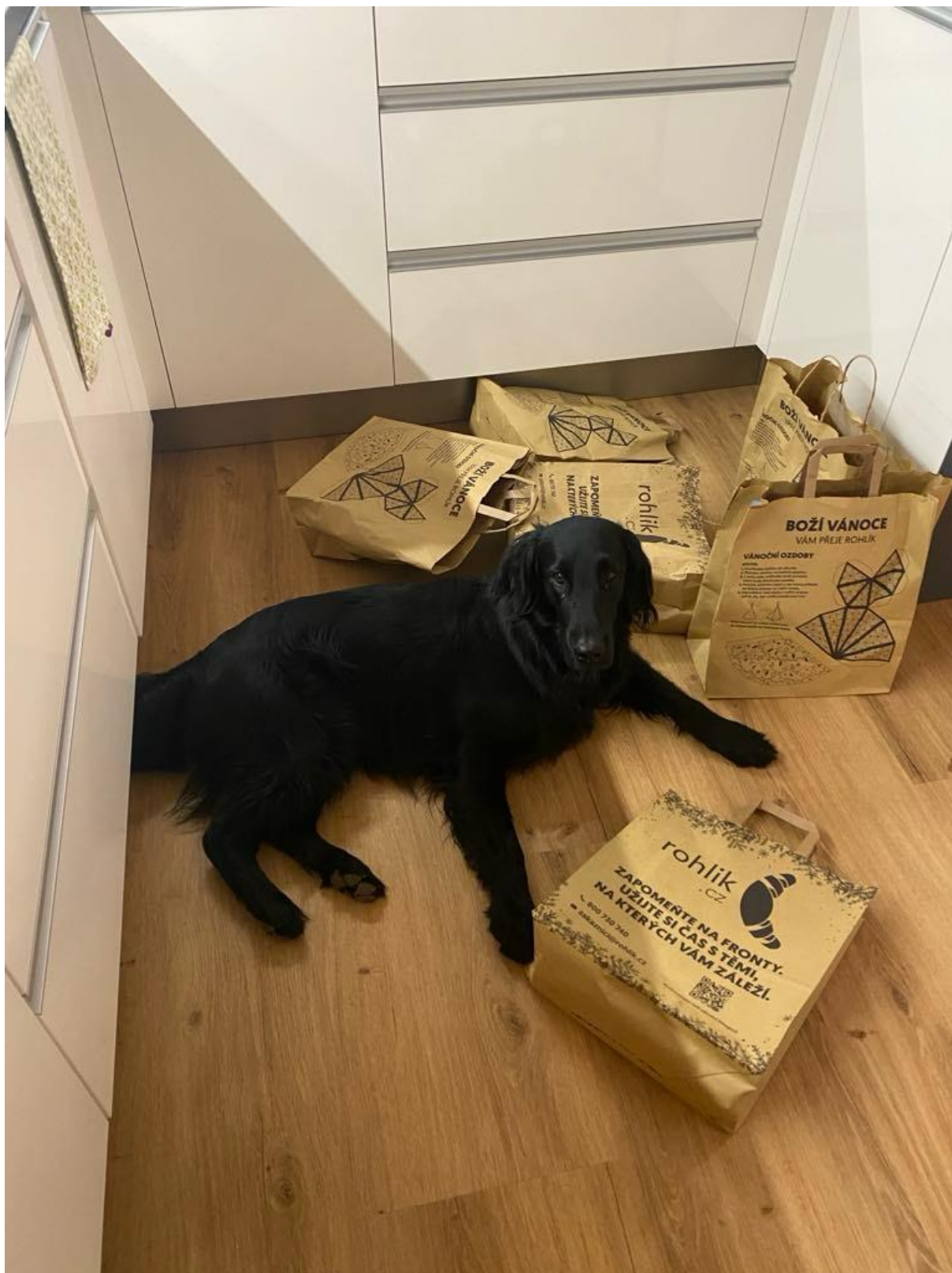
V této rubrice našeho časopisu máte možnost hádat, kdo z učitelů se skrývá za mladistvým vzhledem na fotce. V minulém čísle jsme vám představili Mgr. Zuzanu Bittnerovou.

Na následujících obrázcích jsou mazlíčci patřící Mgr. Janě Váňové, Mgr. Jiřině Svobodové a Ing. Jitce Sázavské. Uhodnete, který patří dané osobě? Nejrychlejší úspěšný řešitel si může přijít do kabinetu č. 19 za Mgr. Janou Váňovou pro sladkou odměnu ☺

Matematický klokan

V březnu letošního roku se 169 žáků naší školy zúčastnilo soutěže Matematický klokan. Žáci během 70 minut řešili neobvyklé matematické úlohy různých obtížností v několika kategoriích. Žáci 1. a 2. ročníku soutěžili v kategorii Junior, žáci 3. a 4. ročníku řešili úlohy v kategorii Student. Pořadatelem Klokana v České republice je Jednota českých matematiků a fyziků ve spolupráci s Katedrou matematiky PdF UP a Katedrou algebry a geometrie PŘF UP v Olomouci. Vítězům školního kola byly předány odměny ze SRPD.

Kategorie junior (1. a 2. ročník)

Místo:	Jméno:	Třída:
1.	Nika Kovtun	1. LA
2.	Nicol Jarošová	1. LA
3.	Jan Šindler	1. LB

Kategorie student (3. a 4. ročník)

Místo:	Jméno:	Třída:
1.	Natálie Šlezingerová	3.LB
1.	Veronika Najbrtová	3.LA
2.	Aneta Podborská	3.LB
2.	Kateřina Kuncová	3.LA
2.	Tereza Vondálová	3.LA
3.	Lukáš Kolacia	3.LB

Za kabinet matematiky Mgr. Eva Floriánová

Okresní kolo ve florbale dívek

Dne 3. dubna se naše škola zúčastnila okresního kola ve florbale dívek. Celkem byly čtyři skupiny po třech týmech. V naší skupině jsme se utkali s Moravským gymnáziem a Gymnáziem Brno, třída Kapitána Jaroše. Pro zajímavost, „Jaroška“ je vícenasobný mistr republiky ve florbale dívek a naše dívky první zápas odehrály právě s Jaroškou. Holky hrály krásný kombinační florbal, bohužel však jsme po jedné standardní situaci dostali gól a prohráli 0:1. Díky tomuto zápasu se holky ale rozehrály a s výbornou gólmankou a hráčkami v poli jsme po útočném utkání vyhráli 5:1 druhý zápas nad Moravským gymnáziem. Celkově jsme tedy skončili na druhém místě a bohužel nepostoupili do finále.

Holkám patří velká pochvala za předvedený výkon a byla radost se na ně dívat. Ďakujem! 😊

Krajské kolo ve florbale chlapců

Dne 7. dubna se naše škola zúčastnila krajského kola ve florbale chlapců. Ve skupině jsme měli těžké soupeře. První zápas proti SŠ chemické kluci hráli fantasticky, střídali krásné útočné akce s neskutečnými obrannými zákroky a vyhráli jsme 4:0. Druhý zápas jsme měli o dost těžšího soupeře ISSA. Byl to napínavý zápas, kde jsme bohužel těsně 1:2 prohráli.

Všetkým zúčastněným moc děkuji!

Zapsal: Mgr. Peter Milčák

Exkurze do Osvětimi

Velikonoční tvoření DS Kociánka

Žáci třetího ročníku oboru Sociální činnosti se v předvelikonočním týdnu vydali do Domova pro seniory Kociánka, kde si pro klienty připravili tvořivé a aktivizační činnosti s velikonoční tematikou. Pracovali ve dvojicích a pro seniory si nachystali pestrý program – od výroby velikonočních přání až po výrobu jarních dekorací.

Celé dopoledne se neslo v příjemné a uvolněné atmosféře. Žáci překročili svou komfortní zónu, aktivně komunikovali s klienty, a dokonce se ke konci společně všichni rozezpívali. Akce byla přínosná pro obě strany – seniory potěšila společnost a tvoření, žákům zase přinesla cennou zkušenost a radost z mezilidského kontaktu.

Mgr. Eva Matějková, Ph.D.

Exkurze lázně Luhačovice (3.A a 3.D)

Velikonoční latka

Dne 23. 4. 2025 se na hřišti školy SZŠ Jaselská uskutečnila soutěž ve skoku vysokém. Soutěže se zúčastnilo 39 děvčat a 20 chlapců.

Během vydařeného dopolene žáci předvedli pěkné výkony:

- Nejlepší v kategorii chlapců byl **Ondřej Zeman** (4LB) výkonem 175 cm.

Na 2. místě se umístil Petr Odehnal (4LB) a třetí byl Teo Formánek (2A)

- Z děvčat se nejlépe umístila **Adriana Dlapalová** (2LB) výkonem 150 cm.

Na 2. místě se umístila Adéla Vychodilová (4LB) a třetí byla Klára Krupicová (4LB).

Výhercům gratulujeme!

Zapsala: Mgr. Zuzana Horynová

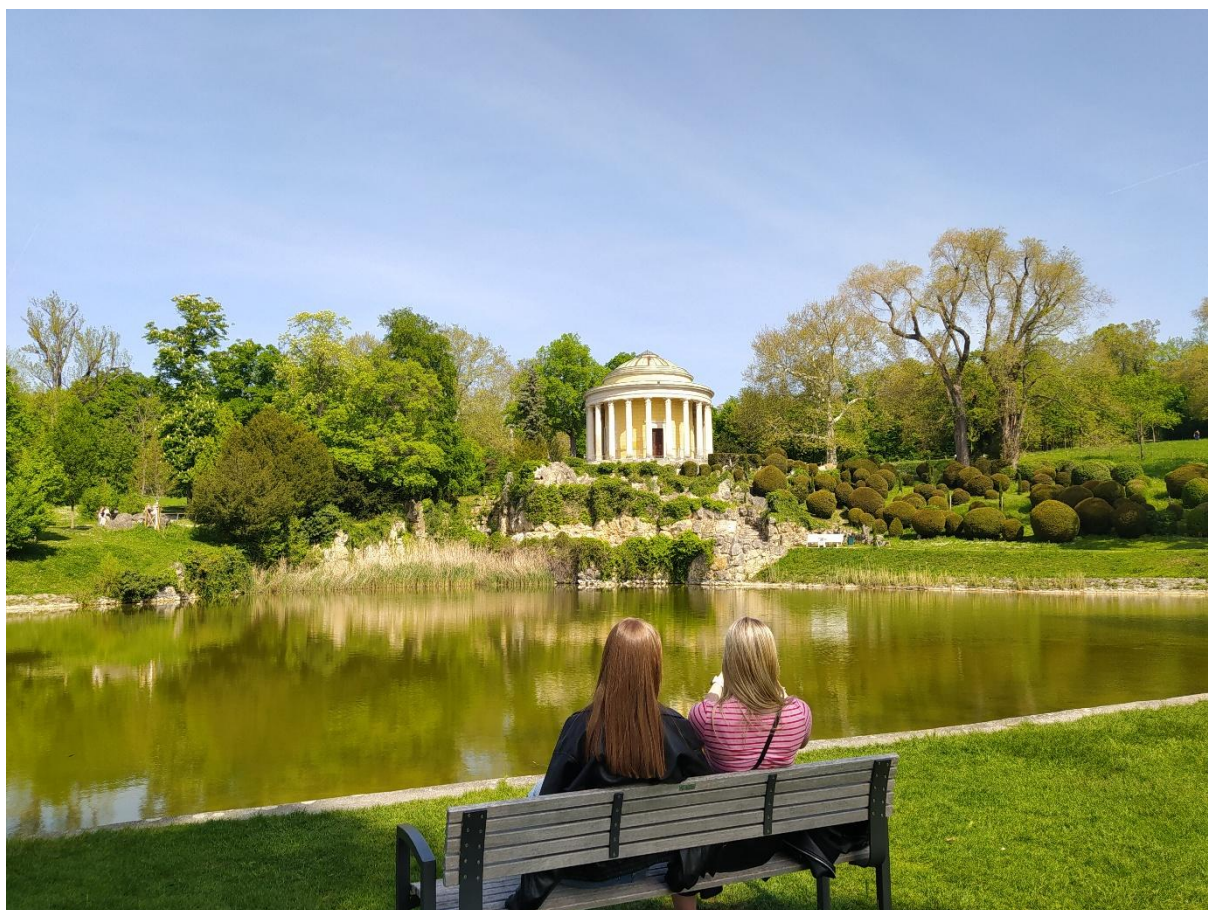

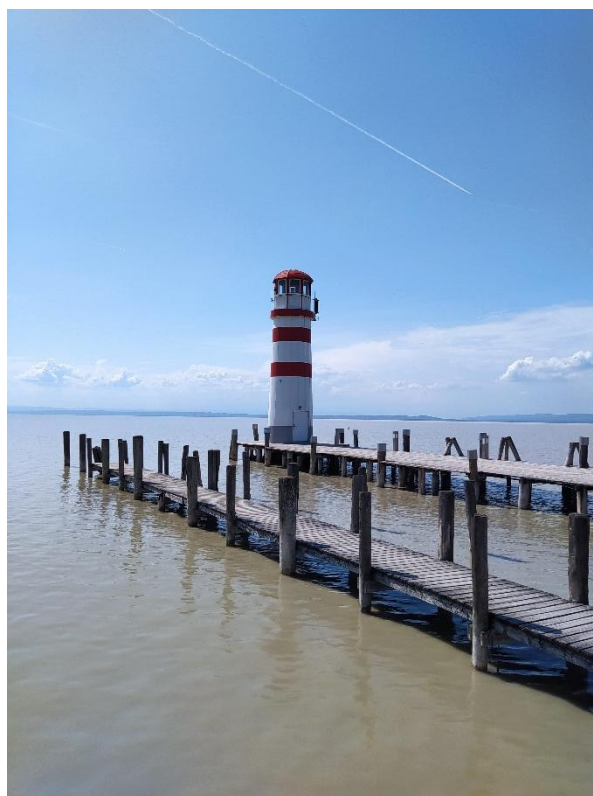

[Další fotky naleznete zde](#)

Soutěž somatologie v Olomouci

Naše škola slaví další úspěch v odborných soutěžích. Dnes se konal 16. ročník Somatologického dne na SZŠ a VOŠZ E. Pöttinga v Olomouci. Naši školu reprezentovaly žákyně Adéla Kudláčková z 1A a Veronika Krumniklová z 1D. Adélka získala 1. místo 🏆 u odborné poroty. Gratulujeme a děvčatům děkujeme za vzornou prezentaci školy. Poděkování patří také mentorce Mgr. Bittnerové.

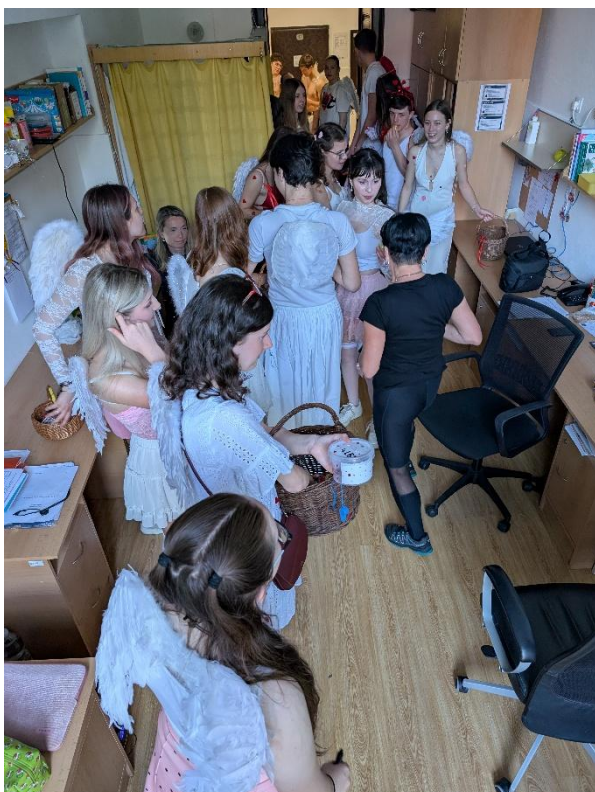

Poslední zvonění

Poslední společné foto některých maturitních ročníků

4A

4D

4LA

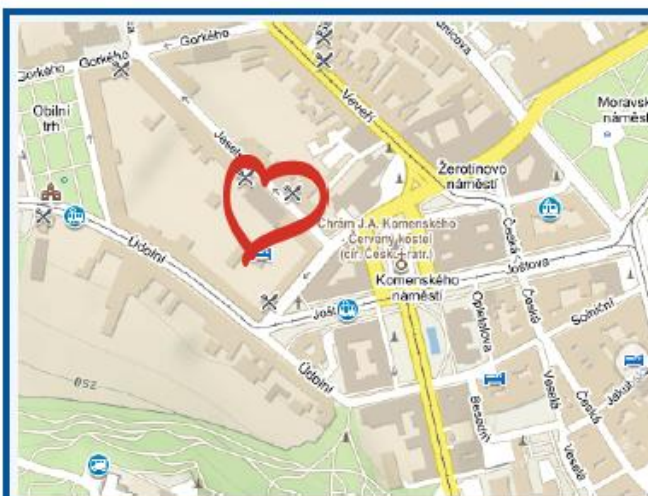
4LB

Kde nás najdete?

Kontakty:

Střední zdravotnická škola Brno, Jaselská, příspěvková organizace

Jaselská 7/9, Brno 602 00

Tel.: 541 247 125

E-mail: zklusakova@szs-jaselska.cz

www.szs-jaselska.cz

www.facebook.com/SZS-Jaselská-Brno

Úspěchy našich novin

3. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2017
časopisu
Jaselský kurýr

1. místo
v kategorii - střední školy v Jihomoravském kraji 2018
časopisu
Jaselský kurýr

Celorepublikové 11. místo za rok 2020

**Finalista celorepublikové soutěže
O nejinspirativnější středoškolský časopis
2017, 2019, 2020, 2022**

Odborový svaz novinářů a pracovníků médií České republiky

**Střední zdravotnická škola, Brno,
Jaselská, příspěvková organizace
Jaselská 7/9, 602 00 Brno**